

звичайно, і безоплатні майнові відносини (наприклад, дарування, безоплатна позика, безоплатне користування чужим майном тощо). Вони, однак, вторинні, походять від платних майнових відносин і не є звичайною формою товарообміну. Слід, однак, зауважити, що еквівалентність не є загальною ознакою для майнових відносин, регульованих цивільним правом. Розглянута риса не характеризує відносини власності в їх статичному стані (як право володіння), ця риса властива лише майновим відносинам в динаміці, тобто у процесі обміну речами та послугами. Тому стверджувати, що еквівалентність є універсальною ознакою майнових відносин, означає безпідставно, всупереч дійсності, звужити коло відносин, регульованих цивільним правом. Слід також враховувати, що суб'єкти права власності можуть своєю волею в умовах товарно-грошового господарства передавати своє майно у власність або у тимчасове володіння інших осіб безоплатно. Такі відносини мають досить значне поширення між громадянами і певним чином між громадянами та організаціями, є відносинами власності і, безперечно, включаються у предмет цивільного правового регулювання. Однак значення еквівалентності не можна недооцінювати, ця риса майнових відносин є важливою ознакою, що характеризує основну масу опосередковуваних цивільним правом відносин власності в їх динаміці, визначає особливості правової форми відносин товарно-грошового обороту, тобто зобов'язального права.

Юридично майнові відносини щодо приналежності матеріальних благ оформляються як речові правовідносини. Останні поділяються на відноси-ни власності та відносини інших (обмежених) речових прав. Відносини власності мають однаково майновий характер і в тому випадку, коли власник сам користується належною йому річчю, і тоді, коли він свою річ передає іншій особі за плату або безвідплатно.

Тому, майнові відносини, що мають іншу (нетоварну) природу, і, отже, не відповідають зазначеним ознакам (наприклад, податкові, бюджетні й інші фінансові відносини; відносини щодо використання землі та інших природних ресурсів, що перебувають у державній власності, і т. п.), не входять у предмет цивільного права і не можуть регулюватися ним.

Таким чином, панування в Європі правового принципу пріоритету прав людини обумовлює обмеження публічно-правової сфери регулювання, а отже, - первинний характер відносин приватноправової сфери щодо сфери публічно-правових відносин. Відтак, інтеграція до внутрішнього ринку ЄС потребує підвищення ролі приватноправового інтересу у регулюванні цивільних майнових відносин товарного характеру. Межа між приватним та публічним правом в Україні має визначитися, в кінцевому рахунку, з класичної римсько-правової позиції приватного чи суспільного інтересу та за суб'єктною ознакою прав та обов'язків (у сфері регулювання майнових відносин - за ознакою права власності).

Література

1. Федоришина О.О. Проблеми інтеграції України до Європейського Союзу / О.О. Федоришина // Ефективна економіка. – 2014. – Випуск № 4. – С. 158–162.
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення державної реєстрації прав на нерухоме майно та захисту прав власності : Закон України від 06.10.2016 року № 1666-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/679>

УДК 37.02

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ ЗАСТОСУВАННЯ КЕЙС-ТЕХНОЛОГІЙ З ЮРИДИЧНИХ ДИСЦИПЛІН

Вдовиченко Т.В. – викладач

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Сьогодні найважливішим завданням освіти в Україні є підготовка освіченої, творчої особистості. У зв'язку з цим змінюється роль викладача. Він перестає бути носієм знань. В першу чергу викладач покликаний організувати самостійну роботу студентів, в якій кожний оволодів би низкою здатностей до якісних професійних дій, самонавчання, самоуправління,

адаптації, особистісної готовності до майбутнього. Саме він створює середовище, в якому стає можливим вироблення кожним студентом на рівні розвитку його інтелектуальних та інших здібностей, формування вмінь самостійно приймати рішення в умовах невизначеності, вироблення вмінь розробляти багатоваріантні підходи до реалізації

плану дій, формування навичок і прийомів усібничого аналізу ситуацій.

Створенню такого середовища й сприяє кейс - технологія, яка впливає на професійний розвиток студентів, сприяє їхньому дорослішанню, формує інтерес і позитивну мотивацію на навчання.

Кейс-технологія тісно пов'язана з технологіями проблемного навчання та формування критичного мислення. Це робота з інформацією, її критичний аналіз, пошук альтернативних рішень, формулювання своєї позиції, особливо потрібний для студентів юридичних спеціальностей.

У звичайній навчальній проектній технології процес розв'язання наявної проблеми здійснюється за допомогою спільної діяльності студентів, тоді як в кейс-технологіях формування проблеми і шляхів її вирішення відбувається на підставі кейса, який є одночасно і технічним завданням, і джерелом інформації для усвідомлення варіантів ефективних дій.

КТ концентрує у собі досягнення технології «створення ситуації успіху». Для неї характерна активізація студентів, стимулювання їх успіху є підкреслення досягнень учасників. Саме відчуття успіху виступає однією з головних рушійних сил технології, сприяє формуванню стійкої позитивної мотивації і нарощуванню пізнавальної активності.

До кейс - технологій відносяться:

- метод ситуаційного аналізу - ситуаційні завдання та вправи, аналіз конкретних ситуацій;
- метод інциденту;
- ігрове проектування;
- метод ситуаційно-рольових ігор;
- метод дискусії.

Діяльність викладача при використанні кейс-технології включає два етапи:

1. Перший етап являє собою складну творчу роботу зі створення кейса й запитань для його аналізу. Такий вид роботи здійснюється за межами аудиторії. Це науково-дослідна, методична робота. Добре підготовленого кейса не завжди вистачає для ефективного проведення заняття. Для цього необхідно ретельно підготувати методичне забезпечення як для самостійної роботи студентів, так і для проведення заняття.

2. Другий етап містить у собі діяльність викладача під час проведення заняття, де він виступає із вступним і заключним словом, організовує дискусію, підтримує діловий настрій у групі, оцінює роботу студентів та аналіз ситуації.

Вимоги до створення кейсів (проблемних ситуацій):

- навчальна проблема повинна бути пов'язана з матеріалом, що вивчається;

- проблеми повинні мати пізнавальну значущість;

- проблемні запитання повинні спиратись на попередній досвід і знання студентів;

- основним своїм змістом проблема повинна давати напрям пізнавальному пошуку, вказувати напрямок до її рішення.

Проблема запровадження методу кейс-технологій у практику вищої освіти в даний час є досить актуальною, тому що: загальна спрямованість розвитку освіти, орієнтована не стільки на отримання конкретних знань, скільки на формування професійної компетентності; збільшені вимоги до якості фахівця, який повинен мати здатність до оптимальної поведінки в різних ситуаціях, відрізнитися системністю та ефективністю дій в умовах кризи. Одночасно метод кейс-технологій виступає і як спосіб мислення викладача, його особлива парадигма, що дозволяє по-іншому думати і діяти, оновлювати свій творчий потенціал. Цим і обумовлений вибір мною даної технології для вивчення та використання на заняттях з юридичних дисциплін.

Однією з найголовніших проблем, яку повинен вирішувати викладач - це проблема засвоєння знань тими, хто навчається. Ця проблема зростає в кілька разів, якщо враховувати, що в навчальний заклад, що готує фахівців різних спеціальностей, надходять учні з низькою мотивацією до навчання, що найчастіше мають лише базовий рівень знань. В останні роки у зв'язку з реформами освіти на всіх рівнях, відбувається пошук нових ефективних методів і методик навчання, які дозволять сформувати найважливіші ключові компетенції майбутніх фахівців, навчать їх розпоряджатися отриманими знаннями. Пошук інноваційних шляхів завжди трудомісткий і вимагає від викладача багато часу і творчості. Але досягнутий рівень розвитку студентів є головною нагородою в діяльності будь-якого викладача: підвищення якості знань, стійкий інтерес до предмета, реальна оцінка студентами своїх можливостей, зниження психологічного напруження на заняттях, вміння використовувати отримані знання в конкретних, реальних ситуаціях. Досягти цього допомагає кейс-технологія.

Проблема впровадження методу кейс-технологій в практику вищої освіти в даний час є досить актуальною, що зумовлено двома тенденціями:

- перша впливає із загальної спрямованості розвитку освіти, її орієнтації не

стільки на отримання конкретних знань, скільки на формування професійної компетентності, умінь і навичок розумової діяльності, розвиток здібностей особистості, серед яких особлива увага приділяється здатності до навчання, зміну парадигми мислення, умінню переробляти величезні масиви інформації;

• друга випливає з розвитку вимог до якості фахівця, який, окрім задоволення вимог першої тенденції, повинен володіти також здатністю оптимальної поведінки в різних ситуаціях, відрізнятися системністю та ефективністю дій в умовах кризи.

Використання методу кейс-технологій в навчанні студентів правників дозволяє:

- підвищити пізнавальний інтерес до юридичних дисциплін, що вивчаються,
- покращити розуміння правових норм,
- сприяє розвитку дослідницьких, комунікативних та творчих навичок прийняття рішень.

Для того щоб навчальний процес на основі кейс-технологій був ефективним, необхідні дві умови:

- хороший кейс
- певна методика його використання в навчальному процесі.

Головна мета та особливість полягає в тім, що кейси повинні бути правдивими, реалістичними, але не обтяженими деталями, повинні бути пов'язані з матеріалом, що вивчається.

На мій погляд цінність кейс - технологій полягає в тому, що вона одночасно не тільки відображає практичну проблему, а й актуалізує певний комплекс знань, який необхідно засвоїти при вирішенні цієї проблеми, а також удало суміщає навчальну, аналітичну й виховну діяльність, що, безумовно, є дієвим та ефективним при реалізації сучасних завдань системи освіти.

Література

1. Ситуаційна методика навчання: теорія і практика / Упор. О. Сидоренко, В. Чуба. – К.: Центр інновацій та розвитку, 2001. – 256 с.
2. Концепція Розвитку вищої юридичної освіти в Україні (редакція від 14.10.2009 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/679>
3. Гребенькова Г. В. Кейс-метод у професійному навчанні [Електронний ресурс] / Г. В. Гребенькова – Режим доступу: <http://www.nmc.od.ua/wpcontent/uploads/2011/01/>
4. Яворська Ж. Ділові ігри та їх роль у підготовці сучасних фахівців / Ж. Яворська // Вісник Львівського Університету. – 2005. – Вип. 19. – С. 67-70.
5. Сисоєва С. О. Інтерактивні технології навчання дорослих: навчально-методичний посібник / Сисоєва С. О.; НАПН України, Ін-т педагогічної освіти і освіти дорослих. – К.: ВД «ЕКМО», 2011. – 320 с.
6. Ожегова Л. А. Метод case studies как эффективная форма обучения студентов географических специальностей / Л. А. Ожегова // Ученые записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского. - Серия «География». - Том 25 (64). - 2012. - №4. - С.87-96.

УДК 347.67

ФІНАНСОВА БЕЗПЕКА ЯК СКЛАДОВА НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ КРАЇНИ: ОГЛЯД ЗАКОНОДАВЧИХ ТА НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНИХ ПІДХОДІВ

Жарчук В.А. – викладач

Вінницький коледж економіки та підприємництва ТНЕУ

Безпека в різних її формах постійно присутня у повсякденному житті. Для України, особливо в сучасних умовах, питання ефективного забезпечення безпеки є пріоритетним завданням.

Серед науковців відсутній консенсус щодо розуміння цього складного соціально-політичного й економічного феномену. Отож, проблема безпеки залишається і сьогодні актуальною серед вітчизняних та зарубіжних дослідників юристів та економістів.

Водночас, доводиться констатувати відсутність системності в існуючих підходах до висвітлення безпекових процесів. Донині все ще

не сформовано наукових принципів та підходів щодо пізнання означеної проблематики, не вибудовано логічної, послідовної системи наукових знань, котра б адекватно відзеркалювала безпеку в її багатовимірності. Такий стан справ відображається і на чинному законодавстві. Воно, хоча і зазнало змін останнім часом, але є далеким від досконалості та змушує науковців визначати поняття безпеки за допомогою дефініції, представлені в Законі України «Про основи національної безпеки України» [1].

Зокрема, в ст. 1 Закону України «Про основи національної безпеки України»